

## Arrest

nr. 70 281 van 21 november 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Aleksinac (Servië) en bezit u de Servische nationaliteit.*

*In 2002 werden u en uw familie uit uw dorp Luzane (Aleksinac) verdreven. Er vond een gevecht plaats tussen Servische inwoners en uw familie naar aanleiding van een conflict rond schapen. U vluchtte samen met uw partner, S. J. (...) (O.V. X) de bossen in en bent nooit meer naar uw dorp teruggekeerd. U ging met uw gezin in het dorp Lipar (Vojvodina, Servië) wonen. Daar werd u aanvankelijk goed ontvangen en u kreeg er werk aangeboden.*

Ondertussen werden de door u aangeklaagde Servische belagers van de problemen te Luzane door de rechtbank vrijgesproken. U vermoedt dat ze smeergeld hebben betaald.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing via een humanitaire organisatie. Dit beroep heeft geen nut gehad, want is nog steeds hangende. U bent van oordeel dat de politie en de rechtbank samenwerken omdat u als Roma nooit zou zijn vrijgesproken indien u dezelfde feiten als deze Servische burgers zou hebben gepleegd.

Aanvankelijk werd u in Lipar goed ontvangen en kon u er bij Serviërs werken. Toen u echter werd opgeroepen voor verhoor in de rechtzaak tegen uw belagers, vernam de bevolking en de politie van Lipar waarom u Luzane had verlaten. Midden 2010 werd een vergadering georganiseerd en daarin werd beslist dat u en uw gezin het dorp Lipar dienden te verlaten.

U, uw partner en uw kinderen werden nooit fysiek mishandeld in Lipar, maar de andere Servische dorpelingen waren niet meer zo vriendelijk tegen u. Ze zeiden u niet letterlijk dat u er niet meer welkom was, maar u kreeg wel dat gevoel aangezien ze u niet meer vroegen voor hen te werken en niemand u nog een woning wilde verhuren.

ovendien deelde uw huisbaas u mee dat hij zijn woning wilde verkopen en dat u op zoek moest gaan naar een nieuwe huurwoning. U kreeg hiervoor een maand de tijd.

Ook werd u regelmatig beboet op de markt omdat u niet over een marktvergunning beschikte. Na elke politiecontrole ging u een vergunning vragen op de gemeente. Ze konden u echter geen vergunning afleveren omdat u geen eigen grond had.

Ook reageerde u meermaals op een vacature als chauffeur. Telefonisch werd u steeds meegedeeld dat de vacature nog openstond, maar toen u zich aanmeldde, kreeg u telkens het tegenovergestelde te horen. U had het gevoel dat u geweigerd werd omwille van uw etnische origine.

U verklaarde Servië in september 2010 samen met uw partner en uw vier minderjarige kinderen te hebben verlaten omdat u in 2002 verjaagd bent en schrik had opnieuw verjaagd te worden, omdat u geen werk vond wegens uw etnische origine, omdat u als Roma geen rechten heeft en omdat u geen woning vond.

Op 8 september 2010 vroeg u in België asiel aan.

Ook uw broer, E. H. (...) (O.V. 6.691.499), uw schoonzus, S. H. (...) (O.V. 6.691.499), uw neef, Sa. H. (...) (O.V. 6.691.628) en diens echtgenote, T. H. (...) (O.V. 6.691.628) dienden in België een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servisch paspoort en dat van uw twee dochters So. (...) en Sam. (...), alle uitgereikt te Kula op 12 december 2009; uw Servische geboorteakte, uitgereikt te Aleksinac op 21 oktober 2009; de Servische geboorteakte van uw dochter Sam. (...), uitgereikt te Aleksinac op 28 september 2004; de Servische geboorteakte van uw dochter So. (...), uitgereikt te Aleksinac op 21 augustus 2006; uw nationaliteitsattest en dat van uw dochters So. (...) en Sam. (...), alle uitgereikt te Aleksinac op 21 oktober 2009; een krantenartikel betreffende het incident in Luzane en een vonnis over het plaatselijk optreden van de politie te Aleksinac."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de problemen die u ondervond in Luzane – met name de aanval op u en uw familie door de plaatselijke Servische burgers in 2003, waarbij de Servische politie pas opdaagde wanneer alles al opgelost was en waardoor jullie gedwongen werden het dorp te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 5-6 en 9) –, wat u staafde aan de hand van documenten, dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenis in Luzane op zich niet wordt betwist.

U heeft evenwel uw bewering dat u in de nasleep van dit incident geen ondersteuning kreeg van de Servische politie (CGVS, p. 5), niet aannemelijk kunnen maken.

Deze bewering is immers niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, waaruit blijkt dat u klacht kon neerleggen tegen uw belagers, waarna zij voor de rechtbank moesten verschijnen (CGVS, p. 6).

Het feit dat de belagers uiteindelijk werden vrijgesproken (CGVS, p. 5-6) kan echter geenszins worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw bewering dat de ouders misschien onder tafel hebben betaald en dat de Roma gehaat worden (CGVS, p. 6), is louter subjectief en niet gestaafd met enig objectief gegeven. In het door u neergelegde

vonnis van de rechtbank van Nis staat bovendien te lezen dat de beklaagden werden vrijgesproken bij gebrek aan bewijzen.

U kon vervolgens, met hulp van een humanitaire organisatie, beroep aantekenen tegen deze vrijspraak (CGVS, p. 6). U stelde dat dit beroep geen nut heeft gehad, aangezien de zaak nog lopende is (CGVS, p. 6).

Uit de verklaringen van uw broer E. H. (...) en uit het door hem neergelegde vonnis van de rechtbank van Nis, blijkt echter dat er tijdens de zitting van 22 maart 2009 – i.e. ongeveer 6 maanden voor uw vertrek naar België – een vonnis werd geveld in dit beroep, waarbij twee politieagenten die hun werk niet naar behoren hadden uitgevoerd tijdens het incident in Luzane, schuldig werden verklaard (gehoorverslag CGVS E. H. (...), p. 12). Ook uw partner, S. J. (...) – die beweerde alles omtrent de rechtzaak te weten –, verklaarde dat de politiedienst die in Luzane tegen jullie was, ontslagen werd (gehoorverslag CGVS partner, p. 5).

Uw beweringen dat de mensen die jullie deze zaken in Luzane hebben aangedaan nog niet zijn veroordeeld, dat de Servische politie hun eigen volk niet laten vallen en dat de politiediensten en de rechtbank onder één hoedje spelen (CGVS, p. 7) houden aldus geen steek en stroken evenmin met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Servische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie.

Zo wordt er steeds meer geijverd voor een efficiënte justitie. In dit verband werden in december 2008 een aantal wetten aangenomen, die ondermeer de “High Judicial Council” (Hoge Raad voor Justitie) en de “State Prosecutorial Council” hervormen. Het gaat hier om instellingen die verantwoordelijk zijn voor de verkiezing en promoties van rechters en openbare aanklagers. Tevens werden nieuwe criteria gedefinieerd betreffende de benoemingsprocedure van deze rechters en openbare aanklagers. Door deze maatregelen wordt de politieke invloedssfeer binnen de justitie ingeperkt, wat de onafhankelijkheid ervan verhoogt. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Servische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Servië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Zo werd de functie van Ombudsman gecreëerd met de bedoeling de rechten van de burger te waarborgen en de overheidsinstelling te controleren. Deze instelling wordt overigens door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia” ondersteund. De OSCE zet tevens haar schouders onder diverse projecten om de rule of law, de efficiëntie en de onafhankelijkheid van de Servische justitie te garanderen en te verhogen. Ten slotte zijn er op dit terrein eveneens verschillende NGO's actief die wettelijke bijstand verlenen. Zo beoogt het Lawyers' Committee For Human Rights (YUCOM) de internationale standaarden voor een eerlijke rechtsgang te verdedigen waardoor de fundamentele mensenrechten en vrijheden gerespecteerd worden en biedt de organisatie wettelijke bijstand ondermeer aan slachtoffers van mensenrechtenschendingen.

U verklaarde tevens niet in het dorp Lipar te kunnen blijven aangezien u daar niet meer welkom was nadat de plaatselijke Servische inwoners op de hoogte gesteld werden van de reden waarom jullie Luzane ontvluchtten (CGVS, p. 7-9).

U, uw echtgenote en uw kinderen werden echter nooit fysiek aangevallen en er werd door de plaatselijke bewoners nooit rechtstreeks aan u meegedeeld dat u niet meer welkom zou zijn in Lipar. U stelde zelf dat u enkel dat gevoel had omdat de bewoners minder hartelijk en behulpzaam waren, u geen werk meer gaven of een woning wilden verhuren en dat uw huisbaas u een maand gaf om te verhuizen (CGVS, p. 7-9).

Het feit dat ze dit deden omwille van uw verleden in Luzane kon u niet concretiseren. U stelde immers dat de bewoners enkel zeiden dat ze geen woning te huur hadden en dat uw huisbaas zijn woning wilde verkopen (CGVS, p. 8-9).

Deze problemen op zich zijn onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u nooit enig probleem kende met de Servische autoriteiten in Lipar (CGVS, p. 9). Enkel bij controles op de markt door de inspectie moest u boetes betalen omdat u zonder vergunning uw goederen verkocht (CGVS, p. 3-4). Wanneer u aan de gemeente een vergunning probeerde aan te vragen kreeg u die niet aangezien u geen grond bezit.

Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u onrechtmatig boetes zou hebben gekregen, noch dat uit de controles op de markt buitensporig gedrag kan worden afgeleid. U stelde immers zelf dat alle personen zonder vergunning boetes kregen en dat iedereen die geen grond bezat, ook geen vergunning kon verkrijgen (CGVS, p. 3-4). Bovendien vermoedt u, indien u in Lipar gelijkaardige problemen zou kennen als in Luzane, dat de Servische autoriteiten u wel zouden helpen (CGVS, p. 10).

Tot slot verklaarde u dat u als Roma geen werk, geen eigendom en geen rechten heeft (CGVS, p. 3 en 5).

Hieromtrent kan vooreerst opgemerkt worden dat uit uw verklaringen en uit uw neergelegde documenten blijkt dat u in Servië zonder problemen een paspoort en andere identiteitsdocumenten kon aanvragen (CGVS, p. 4), over een sociale verzekering en een gezondheidsboekje beschikte en kinderbijslag kreeg (CGVS, p. 10).

Voorts dient vastgesteld te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, maar dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Ook inzake de asielaanvraag van uw partner S. J. (...), uw broer E. H. (...), uw schoonzus S. H. (...), uw neef Sa. H. (...) en diens echtgenote T. H. (...) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en die van uw dochters. Het incident te Luzane en de juridische stappen die hierin werden gezet, staan in bovenstaande beslissing niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 oktober 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook een schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 63 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij roept eveneens een schending in van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker is eveneens van mening dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout beging.

Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming weigert en benadrukt dat een administratieve rechtshandeling *“enerzijds de feitelijke en juridische overwegingen die de beslissing ondersteunen, moet bevatten en anderzijds deze overwegingen afdoende moeten zijn om de genomen beslissing te schragen”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker verklaart dat hij in geval van terugkeer naar Servië, vreest opnieuw slachtoffer te worden van discriminatie omwille van zijn Roma afkomst. Hij is van mening dat het reëel risico vaststaat en dat hij voldoende en ernstige aanwijzingen hiervoor heeft.

Hij stelt dat zijn problemen het gevolg zijn van discriminatie wegens zijn Roma afkomst; hij laat gelden dat hij als minderwaardig wordt beschouwd en niet erkend wordt als lid van de gemeenschap. Hierdoor is het volgens verzoeker onmogelijk om op een normale manier in Servië te leven; hij voert aan dat hij *“op alle niveaus van de samenleving (sociaal, tewerkstelling, huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, onderwijs, etc.) op een andere manier bekeken en behandeld”* wordt (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing *“beaamt”* en *“erkent”* dat er in zijn land van herkomst discriminatie op basis van Roma-origine bestaat; de commissaris-generaal laat volgens hem echter na hier de *“noodzakelijke conclusies”* aan te koppelen, *“zijnde het toekennen aan verzoeker in België van een zekere vorm van tijdelijke bescherming”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij onderstreept nogmaals dat zijn problemen te wijten zijn aan zijn origine *“oftewel het behoren tot een bepaalde sociale groep”*. Hij wijst op de discriminatie tegenover de minderheidsgroepen in Servië en meent dat het duidelijk is dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn.

Verzoeker besluit dat de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing niet fundamenteel en voldoende zijn om hem de vluchtelingstatus te weigeren; de commissaris-generaal heeft, aldus verzoeker, onvoldoende de problemen erkend en begaat hierdoor een manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de subsidiaire bescherming stelt verzoeker wel degelijk te beantwoorden aan de vereiste bepaald in artikel 48/4 §2, b. van de vreemdelingenwet; hij vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tot slot is verzoeker van oordeel dat het Commissariaat-generaal het redelijkheidsbeginsel heeft miskend gezien hij in redelijkheid niet kon komen tot het afwijzen van de asielaanvraag van verzoeker; de feitelijke gegevens zijn, volgens verzoeker onverenigbaar met het genomen besluit.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingstatus te erkennen en in subsidiaire orde aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, desgevallend de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift van 3 oktober 2011 louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Het enkel aanhalen van een vrees op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat deze vrees reëel is. Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in diens land van herkomst.

Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke; hij weerlegt geenszins de motivering van de bestreden beslissing.

Zo blijft de vaststelling staande dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de nasleep van het incident in Luzane, geen bescherming kreeg van de politie.

Verzoeker toont ook niet aan dat zijn voorgehouden problemen in Lipar dermate ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nooit een probleem kende met de Servische autoriteiten in Lipar (zie gehoorverslag van 5 januari 2011, p. 9) en dat de Servische autoriteiten in Lipar hem bij gelijkaardige problemen als in Luzane, wél zouden helpen (zie voormeld gehoorverslag, p. 10).

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegden over elementen die de kern raken van hun asielrelaas.

Zo verklaarde verzoekers echtgenote dat de Servische inwoners van Lipar hen letterlijk lieten weten dat ze niet welkom waren in het dorp, dat ze op de ramen en deuren van hun huis sloegen en hen met de dood bedreigden (zie gehoorverslag S. J. van 5 januari 2011, p. 5-6), dat ze geen huis aan hen wilden verhuren omwille van hun Roma-origine (zie gehoorverslag S. J., p. 8) en dat hun kinderen op school werden geslagen, waardoor verzoeker en zijn echtgenote hen niet meer naar school lieten gaan (zie gehoorverslag S. J., p. 4-7).

Verzoeker evenwel stelde dat de Servische inwoners hem nooit rechtstreeks zegden dat hij niet meer welkom was (zie gehoorverslag, p. 8); hij gaf op geen enkel moment tijdens zijn verhoor te kennen dat

ze met de dood bedreigd werden, noch dat hun huis werd aangevallen. Hij verklaarde eveneens dat de buurtbewoners enkel lieten weten dat ze geen woning te huur hadden (zie gehoorverslag partner, p. 8) en stelde expliciet dat zijn kinderen in Lipar nooit fysiek mishandeld werden (zie gehoorverslag partner, p. 9).

Het verzoekschrift maakt gewag van discriminatie wegens de Roma afkomst van verzoeker “*op alle niveaus van de samenleving (sociaal, tewerkstelling, huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, onderwijs, etc.) op een andere manier bekeken en behandeld*” en laat gelden dat de bestreden beslissing “*beaamt*” en “*erkent*” dat er discriminatie op basis van Roma-origine bestaat maar dat de commissaris-generaal nalaat aan verzoeker een zekere vorm van tijdelijke bescherming toe te kennen. Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er op heden in Servië ernstige maatregelen worden getroffen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan; het beleid van de Servische overheid is, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, gericht op integratie van minderheden.

Bovendien blijkt dit niet alleen uit de informatie in het administratief dossier, het komt ook naar voor uit de door verzoekers neergelegde documenten; hieruit blijkt immers dat ze zonder problemen een paspoort en andere identiteitsdocumenten konden aanvragen, over een sociale zekerheids- en een gezondheidsboekje beschikken alsook kinderbijslag ontvingen.

Verzoekers opmerkingen hebben slechts de waarde van blote beweringen aangezien ze niet gestaafd worden met objectieve informatie. Verzoeker toont inderdaad niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert inzake de situatie voor Roma in Servië, niet correct is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 5 januari 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de taal Romani machtig is, in aanwezigheid van zijn advocaat.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook in casu geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde “*manifeste appreciatiefout*”, schaarde de Raad zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen “*manifeste appreciatiefout*” worden vastgesteld.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE